

NIIKĂ

Publicație trimestrială a protopopiatului de Criuleni și Dubăsari

Apare cu binecuvântarea Înalt Prea Sfințitului Vladimir, Mitropolitul Chișinăului și al întregii Moldove

Anul VII, Nr. 4, octombrie-decembrie 2011

SFÎNTUL SERAFIM DE SAROV

La 19 iulie 1759, într-o familie de negustori din orașul Kursk, din Rusia, s-a născut Prohor Moșnin. În copilărie l-au fascinat viețile sfinților. Iubea să meargă la biserică și să se retragă singur în rugăciune. De tânăr și-a urmat chemarea către viața duhovnicească. Și-a trăit întreaga viață în sfințenie și dăruire față de Dumnezeu, iar clipa morții l-a găsit îngenunchat în fața icoanei Născătoarei de Dumnezeu. O lume întreagă îl știe drept Sfântul Serafim de Sarov. În calendarul creștin ortodox, Sfântul Serafim, unul din cei mai cunoscuți asceți și mistici ai Bisericii Ortodoxe, este sărbătorit de două ori: pe 2/15 ianuarie, dată la care sfântul „s-a mutat în ceruri” și pe 19 iulie/1 august, ziua sa de naștere, precum și ziua când a fost canonizat de către Biserica Ortodoxă Rusă, în 1903.

Cînd avea șapte ani a căzut din clopotnița foarte înaltă a bisericii ctitorite de părinții săi, dar spre uimirea tuturor a rămas nevătămat. La vârsta de zece ani s-a îmbolnăvit foarte grav. La un moment dat, a avut un vis în care i-a apărut Născătoarea de Dumnezeu, care i-a spus că va veni la el să-l vindece. Într-adevăr, după câteva zile, o icoană a Născătoarei de Dumnezeu, considerată ca fiind făcătoare de minuni, a trecut în procesiune pe străzile orașului. Când se apropia de casa familiei lui Prohor, s-a dezlănțuit o furtună cu ploaie torențială. Ca să apere icoana, pelerinii au adus-o în casă. Astfel s-a închinat ei și Prohor, vindecîndu-se pe loc.

Și-a dăruit viața în totalitate lui Dumnezeu

La 19 ani s-a decis să meargă la mănăstire. Cu binecuvântarea mamei sale, care i-a dăruit cu această ocazie o cruce mare de aramă pe care de atunci a purtat-o toată viața și îndrumat fiind de un bătrân călugăr, Părintele Dositeu, a intrat ca novice la mănăstirea Sarov. După opt ani a fost tuns călugăr, cu numele de Serafim, iar un an mai târziu a fost sfințit ierodiacon. La 34 de ani a fost hirotonit preot și a fost numit duhovnic al mănăstirii de maici Diveevo.

După un an, a primit binecuvântarea pentru a începe o viață de pustnic în pădurea ce înconjoară Sarovul. A petrecut următorii 16 ani în retragere și tăcere deplină.

Postea mult: mânca doar o dată pe zi foarte puțin, în afară de miercuri și vineri când ținea post negru. Dormea foarte puțin și în poziții care să nu-i permită să doarmă prea mult: așezat cu genunchii la piept și rezemat de perete, în genunchi și sprijinit pe coate, ghemuit pe bușteni și pe saci cu pietre. Avea întreaga atenție și întreaga sa ființă îndreptate fără încetare către înalt, către Dumnezeu. Uneori era atât de adâncit în rugăciunea neîncetată a inimii încât rămânea nemișcat, fără să vadă ori să audă nimic în jurul lui. Astfel îl vedeau adesea călugării Marcu cel Tăcut și Alexandru, care locuiau și ei în pustie. Atunci când îl găseau în contemplație se retrăgeau în liniște ca să nu-l deranjeze.

Pentru ca singurătatea să-i fie deplină a refuzat să mai primească vizitatori. Dacă întâlnea un om în pădure, se întindea cu fața la pământ până când acesta trecea mai departe. Prin rugăciunile sale, a cerut un semn de la Dumnezeu, prin care să-i arate dacă această singurătate este în acord cu voința

Sa. Atunci cărarea către chilia lui a fost acoperită de crengi mari care au căzut din brazi învecinați, blocând orice acces.

Îl mai vizitau doar păsările și animalele sălbatice. Acestea veneau la miezul nopții și așteptau ca el să-și termine rugăciunea, după care le hrănea cu pâine. Maica stareță a Mănăstirii Diveevo, Matrona Plescheeva, care l-a văzut hrănind un urs, povestea: „Fața marelui părinte era minunat de luminoasă și veselă având o strălucire îngerească”. Un alt martor, Părintele Alexandru, l-a întrebat o dată cum se face că acea puțină pâine care se află în traista sa poate hrăni atâtea animale. „Întotdeauna se găsește destulă pâine în traistă”, i-a răspuns liniștit Părintele Serafim.

A revenit la mănăstire pentru a-i ajuta pe ceilalți oameni

La cererea stareților mănăstirii, s-a întors în mănăstire în primăvara anului 1810, continuând să trăiască în retragere, rugăciune și tăcere în chilia sa. După câțiva ani a deschis ușa chiliei, pentru a putea fi văzut de cei care doreau. A mai rămas însă în tăcere timp de câțiva ani, după care a început treptat să răspundă la întrebări și să dea sfaturi.

El era tot timpul smerit, bucuros și amabil. Nu avea nevoie să i se spună motivul vizitei, pentru că vedea în sufletul fiecăruia. Le vindeca slăbiciunile trupesti și sufletești prin rugăciune și prin cuvintele sale pline de har. Cei care veneau la Sfântul Serafim simțeau dragostea lui nemărginită și blândețea. Iubea îndeosebi copiii. Odată o fetiță a spus despre el: „Părintele Serafim arată ca un bătrân, dar de fapt este un copil ca și noi!”

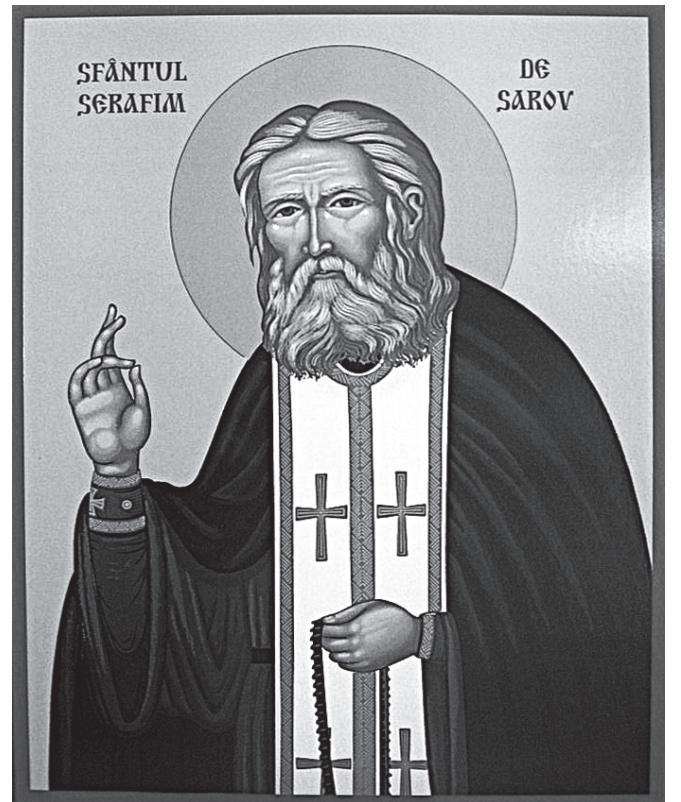
Ușa chiliei sale era deschisă oricui până târziu în noapte. Își saluta vizitatorii cu veselie, zicându-le: „Bucuria mea, Hristos a înviat!” Se bucura mai ales pentru cei care își recunoșteau greșelile și se pocăiau sincer. Blândețea sa extraordinară înmuia inimile cele mai dure, umilîndu-le și smerea pe cei orgolioși, făcându-i să verse lacrimi de copil. Pentru toți chilia sa era ca o anticameră a raiului, iar întâlnirea cu el era ca o întâlnire cu Dumnezeu, care putea să le modifice sensul vieții.

El vedea ceea ce oamenii nu îndrăzneau să mărturisească, răspundea la scrisori fără să le deschidă și știa să dea fiecăruia sfatul, mângâierea, încurajarea și mustrarea de care avea nevoie. A vindecat mulți oameni în mod miraculos, ungându-i cu uleiul din candela sa ori dându-le să bea din izvorul numit mai apoi „fîntîna lui Serafim”, aflat în apropierea mănăstirii.

I se aduceau atâtea cereri de rugăciune, încât îi era cu neputință să-i pomenească pe toți; de aceea aprindea pentru fiecare câte o lumânare, chilia sa fiind mereu încălzită și luminată de sute de flăcări, reprezentând sufletele celor pentru care se ruga.

Despre puritatea și profunzimea credinței sale ne putem da seama și din faptul că, adesea, în timpul slujbelor, vedea îngerii cântând în biserică, iar uneori avea viziuni cu Fecioara Maria sau cu Iisus Hristos.

O dată, în timp ce slujea în biserică în Joia Mare, a rămas brusc nemișcat, cu un aer absent. Înțelegând că s-a petrecut ceva neobișnuit, doi ierodiaconi l-au prins de braț și l-au dus în Sf. Altar. Acolo a rămas în continuare nemișcat

timp de trei ore. După ce și-a revenit, i-a spus duhovnicului: „M-a copleșit o lumină orbitoare, asemănătoare unei raze de soare. Când mi-am întors ochii spre această lumină nespuse de frumoasă, l-am văzut pe Domnul nostru Iisus Hristos în slava Sa, având înfățișarea unui fiu al omului, înconjurat de oștile cerești: îngerii, arhangheli, heruvimi și serafimi. Venind dinspre ușa de apus și mergând prin aer, El binecuvânta pe slujitori și pe închinători. Apoi, intrând în icoana Sa de lângă ușă, și-a schimbat înfățișarea. Cât despre mine, care sunt praf și cenușă, am primit o binecuvântare specială. Îmi simțeam inima curată, iluminată de bucurie în dulcețea dragostei față de Domnul!”

Cu un an și zece luni înainte să moară, de sărbătoarea Bunei Vestiri, a avut o viziune cu Fecioara Maria împreună cu doi apostoli și cu 12 fecioare mucenice. Fecioara Maria a vorbit mult timp cu Sfântul Serafim. Au vorbit mult și despre călugărițele mănăstirii Diveevo, pe care Sfântul Serafim le avea în grijă deja de mulți ani. În final Ea i-a spus: „În curând, preaiubite, vei fi cu noi”. Această întâlnire a avut și un martor: una dintre călugărițele de la mănăstire.

Dobândirea Duhului Sfânt

Cea mai emoționantă și plină de învățături descriere a unei întâlniri cu Sfântul Serafim o avem datorită lui Nikolai Motovilov. Acesta s-a întâlnit cu sfântul în noiembrie 1831 și a consemnat în scris întâlnirea.

Motovilov a fost și el vindecat de Sfântul Serafim. Conversația sa cu acesta a început de la dorința lui Motovilov de a înțelege scopul vieții creștine. Sfântul Serafim i-a spus că țelul vieții creștine este dobândirea Duhului Sfânt: „Este nevoie să lăsăm Duhul Sfânt să pătrundă în inimile noastre. Toate cele bune pe care le săvârșim în numele lui Hristos, ni s-au dat prin Duhul Sfânt și le putem face mai ales prin rugăciune, care ne este tot timpul la îndemână”.

Motovilov a întrebat de unde putem ști dacă am dobândit sau nu Duhul Sfânt: „Părinte, cum aș putea vedea harul Sfântului Duh? Cum pot să-mi dau seama dacă este întru mine sau nu?” Sf. Serafim i-a vorbit despre cum ajung oamenii să aibă Sfântul Duh și cum recunoaștem duhul lui Dumnezeu în noi, dar Motovilov nu înțelegea. Atunci părintele l-a luat de umeri spunându-i: „Noi acum suntem amândoi întru Duhul Sfânt, fiule. De ce nu mă privești?”

Mănăstirea Diveevo

Pelerinaj în Țara Sfântă

În perioada 1-8 decembrie a.c., peste 80 de creștini și 18 preoți ai Mitropoliei Chișinăului și a întregii Moldove s-au învrednicit de a-l însoți pe ÎPS Mitropolit Vladimir într-un pelerinaj de suflet în Țara Sfântă.

În dimineața zilei de joi, delegația Bisericii Ortodoxe din Moldova a decolat din Aeroportul Internațional Chișinău spre Țara Sfântă. Ajunși în Israel, soborul de preoți în frunte cu Vlădica Vladimir a oficiat un Te-Deum de mulțumire cu prilejul sosirii în Țara Sfântă, iar mai târziu Înalt Prea Sfinția Sa a rostit un cuvânt de învățătură, în care a vorbit despre Viața, Patimile și Învierea Mântuitorului. Apoi a urmat o vizită la sediul Misiunii Duhovnicești Ruse din Ierusalim, unde au fost primiți călduros de către șeful Misiunii, Arhimandritul Isidor (Minaev).

despre situația Ortodoxiei din Republica Moldova, a făcut o scurtă introducere în istoria Mitropoliei Moldovei și i-a mulțumit Patriarhului din partea întregului grup de clerici și mireni din țara noastră pentru primirea călduroasă. La rîndul său, Patriarhul Teofil a prezentat starea Bisericii Ortodoxe și a locurilor sfinte din Israel și a declarat că este deosebit de bucuros să întâmpine pelerini din Republica Moldova, care în ultimul timp vin tot mai des și în număr tot mai

mare, și care se deosebesc printr-o evlavie deosebită.

Au urmat momente cu adevărat revelatorii la Biserica Învierii Domnului, locul unde a fost răstignit Domnul nostru Iisus Hristos, la Piatra Mirungerii și alte locuri importante din viața Mântuitorului din această biserică.

Tot aici, duminică, 4 decembrie, de sărbătoarea „Intrarea în Biserică a Maicii Domnului”, pentru activitate sirguincioasă spre binele și întru mărirea Bisericii Ortodoxe din Moldova, ÎPS Mitropolit Vladimir a decorat pe prot. Teodor Pelin, protopop de Criuleni și Dubăsari și pe prot. Ioan Solonaru, parohul bisericii din s. Cimișeni, r. Criuleni cu înaltă distincție bisericească – dreptul de a sluji Sfînta Liturghie cu Ușile Împărătești deschise pînă la rugăciunea „Tatăl nostru”.

Printre locurile sfinte vizitate s-a numărat și Grădina Ghetsimani, unde clericii noștri și-au plecat frunțile în smerenia rugăciunii. Vlădica Vladimir dimpreună cu preoții și pelerinii moldoveni a vizitat Biserica Nașterii Domnului din Betleem și cîteva așezăminte monahale printre care Mănăstirile „Cuv. Sava cel

Sfințit” și „Cuv. Teodosie”, unde s-au închinat la sfintele moaște. La finele pelerinajului ierarhul nostru dimpreună cu slujitorii au oficiat un Te-Deum de mulțumire pentru cei care au contribuit la realizarea acestui drum bineplăcut Domnului.

Este de menționat faptul că Mitropolitul Vladimir anual face un pelerinaj în Țara Sfântă, leagănul creștinismului. Această vizită a pelerinilor din Moldova în frunte cu Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Vladimir la locurile sfinte a fost un deosebit prilej de bucurie pentru întreaga suflare creștinească din Moldova, deoarece Întîistătătorul s-a rugat pentru pacea, bunăstarea și liniștea întregii țări și astfel pentru fiecare credincios dreptmăritor din Moldova.

BISERICA „SF. ARHANGHEL MIHAIL” DIN S. DUBĂSARII VECHI LA ANIVERSAREA DE 150 ANI DE LA ÎNTEMEIERE

Sfînta Liturghie a fost oficiată de părintele paroh prot. Mitr. Teodor Pelin, protopop de Criuleni și Dubăsari împreună cu preoții din circumscripție. După înconjurarea bisericii au fost sfințite icoana „Hristos – Marele Arhiereu” din fața Sf. Prestol și icoana „Sf. Arh. Mihail” executată în tehnica mozaicului, amplasată pe peretele exterior al altarului.

În cuvîntul său adresat credincioșilor, părintele Teodor a povestit uimtoarea istorie a acestui sfînt lăcaș situat pe malul Nistrului, care a funcționat neconținut atît în perioada operațiunilor militare din timpul celui de al doilea război mondial, cît și

Cu un cuvînt frumos a venit și dl Gheorghe Lungu, primarul s. Dubăsarii Vechi, dl Aurel Borș, consilier raional, dl Teodor Guitu, fost staroste al bisericii, dl Feodosie Sofianu, șef al Direcției TPI al MAI ș.a. În această zi de sărbătoare biserica a fost vizitată de numeroși oaspeți din țară și de peste hotare.

Istoria acestui sfînt locaș, cavoul familiei Donici și Macri, lista preoților slujitori – toate acestea le avem culese pînă la mici detalii și sperăm cu ajutorul bunului Dumnezeu după încheierea tuturor lucrărilor de restaurare și amenajare a teritoriului bisericii să edităm o carte, în care să transmitem cu grijă și luare aminte despre toate acestea urmașilor noștri.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Luni, data de 21 noiembrie 2011, biserica Lcu hramul „Sf. Arh. Mihail” din s. Dubăsarii Vechi, r. Criuleni și-a serbat a 150-a aniversare de la tîrnosire. Biserica a fost neîncăpătoare pentru mulțimea de credincioși care au venit să dea slavă lui Dumnezeu și să mulțumească Sf. Arh. Mihail pentru binefacerile sale.

în perioada regimului totalitar ateist, a conflictului transnistrean și pînă în prezent. La fel părintele și-a amintit de rezistența dîră a sătenilor în vederea apărării bisericii, în anii 60 ai secolului trecut, cînd era în plan închiderea și demolarea ei. S-a vorbit și despre cît de costisitoare sînt lucrările de restaurare și realizările efectuate în ultimii 5 ani, despre lucrările ce urmează a fi făcute în timpul apropiat, mulțumind călduros tuturor creștinilor care au sprijinit biserica, dorindu-le multă sănătate, pace, mîntuire și întru toate cele bune sporire.

Din istoria bisericilor din protopopiat

Biserica din satul Ustia

Pînă nu demult despre biserica veche din piatră din satul Ustia existau informații foarte puține și anume era cunoscută doar data construirii – anul 1862.

În unele lucrări consacrate monumentelor de arhitectură din Basarabia, de rînd cu alte construcții înălțate de renumitul arhitect Al. Bernardazzi, este menționată și biserica din satul Ustia. Această informație se bazează pe o singură sursă bibliografică – o listă din revista rusească „Zotcii” din 1900, unde este inclusă și biserica din Ustia ca un monument construit de Al. Bernardazzi din banii cneazului Manuk-bei (informație greșită, așa cum vom vedea ulterior).

Din vremurile de demult otcina Ustia (vatra viitorului sat Ustia) a aparținut mănăstirii Birnova, județul Iași. În 1761 în Ustia a fost construită, datorită străduințelor egumenu-lui mănăstirii Birnova, o biserică din lemn cu hramul în cinstea „Sf. M. Mc. Gheorghe”, care a existat aproape un veac, pînă la 2 februarie 1859 cînd printr-o hotărîre a Consistoriului Duhovnicesc din Chișinău s-a decis demolarea ei ca pe o construcție veche și care nu mai poate fi utilizată în calitate de locaș de cult.

În aprilie 1860 Patriarhul Ierusalimului Kiril a numit în calitate de administrator al averilor din Basarabia, care aparțineau bisericii Sf. Mormînt al Domnului, pe arhimandritul Nicodim, care la 17 mai era deja venit în Basarabia pentru a-și exercita această funcție. Printre alte instrucțiuni primite de arhimandritul Nicodim au fost și „...să inspecteze situația locașurilor de cult, care erau situate pe pămînturile avute în proprietatea bisericii Sf. Mormînt și să ia toate măsurile necesare în vederea redresării situației lor în măsura în care era nevoie...”, lucru cu care arhimandritul Nicodim s-a ocupat imediat ce a intrat în funcție.

În același an - 1860, în satul Ustia, care intra în proprietatea bisericii Sf. Mormînt a început construcția unei biserici din piatră după proiectul arhitectului Al. Bernardazzi (pe vremea cea tînăr specialist, dar deja în funcția importantă de arhitect-șef al Chișinăului), aprobat de Comisia pentru construcții la 30 mai 1860. Personal Bernardazzi a urmărit cum decurg lucrările: „21 august 1860, am vizitat șantierul și am verificat biserica din s. Ustia și pe inginerul Droplev. Confirm că sunt respectate toate cerințele și aprob lucrările de mai departe: înălțarea arcurilor și a bolților. Arhitect Bernardazzi”.

Construcția bisericii din Ustia a durat mai puțin de doi ani și s-a finalizat în toamna anului 1861, lucru confirmat de următorul document: „Adeverință. – 11 septembrie 1861, este dată inginerului Feodosie Droplev

prin care confirmăm că lucrările de construire a bisericii din Ustia, care i-au fost încredințate, au fost totalmente îndeplinite, de aceea recomandăm să-i fie achitată suma de bani rămasă, conform Contractului, impedimente nu sunt. Arhitect Al. Bernardazzi”.

Prestolul, analogurile, iconostasul au fost confecționate de meșterul Artiomi Kovalenko, cu care a fost încheiat un contract la 1 noiembrie 1860.

Arhimandritul Nicodim a întocmit un document: Lista bisericilor de pe pămînturile ce aparțin bisericii Sf. Mormînt, care au fost construite din temelie sau restaurate capital. Din acest document se vede că pentru construcția bisericii din Ustia a fost cheltuită o sumă destul de mare: „În satul Ustia a fost construită din temelie în 1861 o biserică din piatră, acoperită cu tablă metalică, are turlă și clopotniță, o arhitectură deosebit de frumoasă, are iconostas nou, toate obiectele sfinte noi, curtea este îngădită cu un gard din piatră nou. Pentru aceste lucrări s-a cheltuit suma de 12500 ruble de argint”.

Biserica din Ustia a fost sfințită cu hramul în cinstea Sf. M. Mc. Gheorghe, Purtătorul de Biruință, la 23 aprilie 1862.

Despre cneazul Manuk-bei în nici un document nu se vorbește, de aceea informația că el a fost ctitorul bisericii din Ustia construită după proiectul arhitectului Al. Bernardazzi nu este corectă.

În timpul celui de al doilea război mondial biserica a

avut mult de suferit, încît a ajuns în stare de avariere. Ulterior ea a fost demolată. De mirare este faptul că inexistența bisericii figurează în „Lista monumentelor din Republica Moldova, ocrotite de stat”: nr. 460, s. Ustia – biserica „Sf. Gheorghe” – 1862 – monument de arhitectură de importanță națională.

Despre unii preoți care au slujit în biserica din Ustia. Din 1841 a slujit preotul Vasile Platonov. S-a născut în 1800, fiu de preot, fără studii teologice. La 6 februarie 1813 de către mitropolitul Gavril Bănulescu-Bodoni a fost numit în calitate de paracisier în biserica din Ustia. La 21 ianuarie 1841 arhiepiscopul Dimitrie Sulima l-a hirotonit în treapta de preot pe seama parohiei Ustia. În 1861 s-a pensionat.

Din 1861 a slujit Ioan Cozac. Se știe doar ca a fost numit la Ustia la 7 octombrie și că era absolvent al Seminarului Teologic din Chișinău.

Din 1875 a slujit preotul Alexandru Crasnopolschii. S-a născut în 1849 în Chișinău, fiu de protoiereu, absolvent al Seminarului Teologic din Chișinău. La 28 septembrie 1875 a fost hirotonit în treapta de preot de către episcopul Pavel Lebedev pe seama parohiei Ustia. La 12 iunie 1875 a fost semnat un decret prin care era transferat în s. Moldavca, județul Akkerman, decret care la 17 iunie 1876 a fost anulat.

Din 1897 a slujit preotul Vladimir Glijinschii. S-a născut în 1865 în s. Vadul-lui-Rașcov, fiu de dascăl (cîntăreț), absolvent al Seminarului Teologic din Chișinău. La 9 septembrie 1888 a fost hirotonit în treapta de preot pe seama bisericii din s. Novaci, județul Chișinău. La 25 august 1897 a fost transferat în s. Ustia, județul Orhei.

Din 1930 a slujit preotul Grigore Cireș. S-a născut în 1888. A absolvit cinci clase ale Seminarului teologic din Chișinău. Din 1918 a activat în calitate de dascăl (cîntăreț). La 27 iulie 1920 a fost hirotonit în treapta de preot pe seama bisericii din Marcăuți, județul Orhei. În 1930 a fost transferat la biserica din Ustia.

În anul 1998 preot paroh în satul Ustia, r. Dubăsari, cu binecuvîntarea ÎPS Mitropolit Vladimir a fost numit preotul Ioan Șeptelici, care pînă în prezent a înălțat cu enoriașii o frumoasă biserică, în apropierea locului unde a fost biserica veche, de asemenea și o casă parohială. În biserică a fost montat deja iconostasul, mai urmează unele lucrări, după care, cu ajutorul lui Dumnezeu și al Sf. M. Mc. Gheorghe, nădăjduim să ajungă cu bine și în ziua sfințirii acestui sfînt locaș.

Pr. Ioan Șeptelici

ADUNAREA ORDINARĂ A PREGĂTIRII DIN PROTOPOPIATUL DE CRIULENI ȘI DUBĂSARI

Adunarea ordinară a preoților din protopopiatul de Criuleni și Dubăsari a avut loc pe data de 15 decembrie 2011, în biserica cu hramul „Sf. Ierarh Nicolae” din s. Ișnovăț, r. Criuleni.

La început a fost oficiată slujba Sfintei Liturghii de către părintele paroh prot. Vasile Enachi, părintele protopop prot. mitr. Teodor Pelin, împreună cu preoții din circumscripție. A urmat, ca de obicei, mărturisirea preoților de către părintele duhovnic prot. Ioan Turuta. La slujbă au fost prtezenți dl Duca Andrei, pri-

marul s. Ișnovăț și numeroși creștini din localitate. În cuvîntarea sa, părintele protopop a apreciat înalt activitatea părintelui Vasile Enachi și a îndemnat credincioșii de a se pregăti cît mai creștinește de sărbătoarea Nașterii Domnului prin rugăciuni, post și împărtășirea cu Sfîntul

Trup și Sînge al Mîntuitorului.

În cadrul adunării s-au discutat următoarele: pregătirea istoriilor parohiilor din protopopiat; revenirea parohiei s. Corjova, r. Dubăsari în cadrul protopopiatului de Criuleni și Dubăsari; probleme de ordin disciplinar; pregătirea festivalului ortodox cu genericul „Astăzi S-a născut Hristos” care se va desfășura în incinta Casei de cultură „Grigore Șirbu” din or. Criuleni la data de 8 ianuarie 2012, începînd cu ora 11.00; diverse probleme din activitatea pastorală și modalități de soluționare a lor.

Sfînțirea Comisariatului raional de poliție Criuleni

Cu ocazia celei de a 21-a aniversari de la înființarea poliției naționale, pe data de 15 decembrie 2011 în cadrul Comisariatului raional de poliție Criuleni au avut loc mai multe ceremonii. Un Te-Deum de sănătate pentru colaboratorii MAI au oficiat părintele duhovnic al Comisariatului prot. Mitr. Vasile Pistru cu preoții din circumscripție. Cu un cuvînt de felicitare a venit dl Vitalie Rotaru, președintele r. Criuleni. Ulterior, la inițiativa dlui Nicolae Smoleac, comisar al CRP Criuleni, după o reparație generală a fost sfințit sediul Comisariatului. La festivități a fost prezent și dl Ion Chicu, șef al Direcției Poliție Judecătorească al MAI ș.a.

AGHEASMA MARE – ÎNTREBUINȚAREA ȘI PĂSTRAREA

La 06/19 ianuarie Biserica Ortodoxă sărbătorește Botezul Domnului, numită în popor și Boboteaza, adică sărbătoarea instituită în amintirea botezului primit de Mântuitorul din mîna Sfîntului Ioan Botezătorul în apa Iordanului.

Ca și celelalte sărbători împrătești, sărbătoarea Botezului a fost prăznuită din totdeauna cu mare pompă și solemnitate. Cel mai de seamă eveniment legat de

această sărbătoare în vechime era botezul solemn al catehumenilor, care voiau să imite astfel botezul Mîntuitorului în Iordan. Pentru aceasta se sfințeau încă din ajun apele (Agheasma Mare de azi), iar pentru că în acea zi catehumenii se pregăteau sufletește prin post și ajunare, s-a păstrat pînă astăzi obiceiul de a posti în ajunul Bobotezei (05/18 ianuarie). În această zi, se săvîrșea și slujba solemnă a Ceasurilor Mari sau Împărătești, la care asistau împărații bizantini și alți demnitari de conducere.

Cuvîntul Agheasmă este de origine greacă și înseamnă sfințire. La noi, prin agheasmă se înțelege atît apa sfințită, cît și slujba pentru sfințirea ei. Agheasma este de două feluri: mare și mică.

Agheasma Mare se sfințește numai la Bobotează și în ajunul sărbătorii. Obiceiul de a sfinți apa în ajun este justificat de practica mergerii pe la casele credincioșilor, în ajunul sărbătorii, și a stropi cu agheasmă mare. Mersul cu „boboteaza” se face de către preot pe la casele credincioșilor, unde se stropește cu agheasmă casele, ogrăzile, livezile, viile, holdele, vitele. Lucrul acesta este binevenit avînd în vedere că toată firea înconjurătoare are nevoie de sfințire. Din practica pastorală umblatul cu agheasma mare se face nu numai în ajun, dar și după Bobotează, deoarece astăzi numărul credincioșilor este destul de numeros.

Conform credinței și practicii creștine, agheasma mare are o putere tămăduitoare și sfințitoare mult mai mare decît agheasma mică, deoarece ea se face ca o slujbă cu totul aparte și invocarea, de două ori, a Duhului Sfînt pentru sfințirea apei. De fapt, amîndouă formulele de invocare se adresează direct Mîntuitorului, ca prin pogorîrea Sfîntului Duh, să sfințească apa respectivă. La aceasta se adaugă și faptul că sfințirea apei are loc în însăși ziua în care s-a botezat Mîntuitorul, cînd toate apele au fost sfințite.

Agheasma Mare se ia întotdeauna pe nemîncate și înainte de anafură, iar cînd ne împărtășim, se consumă după Sfînta Împărtășanie. Se ia în zilele de post și ajunare sau în zilele de sărbătoare. Unii creștini obișnuiesc să consume

aproape zilnic Agheasma Mare, un fel de antidot împotriva lucrării celui rău, obicei care nu este greșit. Agheasma mai este consumată de cei bolnavi care o beau sau se ung pe părțile trupului care sunt bolnave pentru tămăduire.

Pentru toate acestea, credincioșii iau agheasma acasă în vase și o păstrează cu atenție, ferind-o de întinare. Agheasma se ține într-un loc deosebit din locuință, în una din încăperile destinate pentru activități mai pioase, și nu la un loc cu toate celelalte obiecte de uz casnic, în bucătărie sau cămări, alături de sticle cu alt conținut. Agheasma nu trebuie păstrată ani de zile, deși, dacă o păstrăm corect, ea niciodată nu se strică. Creștinul are folos nu de la aceea că păstrează agheasma în casă, ci de la aceea că o folosește cu credință. Trebuie în așa fel de făcut, ca ea în decurs de un an să fie consumată. Este bine cînd creștinul în fiecare an merge la slujba de Bobotează și-și ia agheasmă.

De Bobotează este legată o datină destul de răspîndită, conform căreia gospodinele nu spală timp de șapte zile după Bobotează, pe motiv că în această perioadă toate apele sunt sfințite, iar spălătul ar spurca această sfințire. Tradiția se bazează pe credința că prin sfințirea apei la Bobotează se repetă ceea ce s-a petrecut la Iordan, adică sfințirea tuturor apelor, după cîntarea bisericească: „astăzi firea apelor se sfințește”. Aceasta însă nu înseamnă că toate apele, în afară de cea sfințită special, au aceeași încărcătură harică și aceeași sfințenie. A spăla sau a face curățenie, folosind apa, în această perioadă de șapte zile după Bobotează, nu constituie așadar o impietate, cu atît mai mult, cu cît nevoile zilnice din gospodărie cer această curățenie.

În biserică, Agheasma Mare trebuie păstrată în agheasmatar sau alt vas curat, de regulă, în sfîntul altar, întrebuițindu-se la diferite slujbe de sfințire, în special la ierurgii.

Important este să reținem: Agheasma Mare este acea apă care are darul și puterea dumnezeiască a Sfîntului Duh, iar toți cei ce o primesc cu credință iau sfințenie și binecuvîntare, adesea făcîndu-se multe minuni, însănătoșindu-se bolnavi, tămăduindu-se răni. Agheasma Mare apără de rele, de necazuri și de primejdii. Să o primim, deci, cu credință, spre marele folos al tuturor.

Preoteasa Maria Muravschi

SFÎNTUL SERAFIM DE SAROV

► continuare din pag. 1

În acel moment Motovilov a simțit că i se deschid ochii și a văzut cum fața stareșului strălucea ca soarele. Sufletul i s-a umplut de pace și liniște, desfătare și bucurie, corpul i-a fost străbătut de căldură, iar în jurul lor se răspîndea o mireasmă foarte plăcută. Motovilov s-a speriat de acea schimbare neobișnuită, dar mai ales de fața sfîntului care strălucea: „Nu vă pot privi părinte pentru că ochii vă luminează ca fulgerul și fața vă este mai strălucitoare ca soarele”.

Sf. Serafim i-a răspuns: „Nu te teme, prietene al lui Dumnezeu, acum și tu ești la fel de strălucitor ca mine. Înseamnă că și tu ești în lumina Duhului Dumnezeiesc, altfel nu m-ai putea vedea că sunt așa. Să mulțumim Domnului pentru mila Sa de negrăit față de noi”.

Atunci a înțeles Motovilov cu mintea și cu inima ce înseamnă transfigurarea prin pogorîrea Sfîntului Duh asupra omului. Sfîntul Serafim l-a asigurat că

Domnul îi va permite să păstreze amintirea acestei experiențe toată viața lui.

Sf. Serafim de Sarov spunea: „Dobîndirea Duhului Sfînt este adevăratul scop al vieții creștine, în timp ce rugăciunea, postul, pomenile și alte fapte bune făcute din dragoste de Hristos, sunt doar mijloace pentru dobîndirea Duhului Sfînt”.

„Dobîndește harul Duhului Sfînt și prin practicarea celorlalte virtuți, de dragul lui Hristos. De pildă, dacă rugăciunea și privegherea îți dau mai mult har de la Dumnezeu, roagă-te și priveghează; dacă postul îți dă mult din duhul lui Dumnezeu, postește; dacă milostenia îți dă mai mult, fă pomeni. Măsurați în acest fel fiecare virtute făcută din dragoste pentru Hristos”.

Era iubitor și iertător față de toți oamenii

În timp ce trăia retras în pădure, a fost atacat de niște hoți. Deși era puternic din punct de vedere fizic și avea un topor în mînă în acel moment, el nu a opus rezistență. Când l-au amenințat și i-au cerut banii, sfîntul a lăsat jos toporul, și-a încrucișat mîinile pe piept și s-a lăsat în voia lor. Aceștia l-au lovit bestial cu coada toporului în cap pînă i-a pornit sîngele pe nas și urechi, după care l-au lovit cu o buturugă, l-au călcat în picioare și l-au tîrât pe jos lăsându-l inconștient. Când au considerat că a murit, l-au lăsat. Unicul lucru de valoare pe care l-au găsit în colibă a fost icoana Maicii Domnului cea Îndurerată (Umilenie) în fața căreia se ruga mereu Sf. Serafim.

Dimineața următoare a pornit cu mare greutate spre mănăstire unde a zăcut timp de opt zile uimindu-i pe toți prin faptul că mai era în viață. A fost vindecat din nou de Fecioara Maria, care i s-a arătat împreună cu Apostolii Petru și Ioan, dar, în urma lovirilor primite, a rămas gîrbov pentru toată viața. A mai rămas cinci luni la mănăstire pînă s-a refăcut, apoi s-a întors în pădure. I-a iertat pe răufăcători și s-a rugat pentru ei să nu fie pedepsiți. Aceștia au ajuns singuri să se căiască de faptele lor și au venit după un timp, plini de umilință, să-și ceară iertare.

Sf. Serafim s-a dedicat și îmbunătățirii vieții monastice a maicilor de la mănăstirea Diveevo, spunînd că nu el personal le dădea sfaturi, ci Fecioara Maria le ajuta să răzbată în toate

problemele mănăstirii. El a fost un adevărat tată pentru surorile mănăstirii, care îl căutau pentru orice problemă sufletească sau materială. Sf. Serafim a avut grijă și de orfanii de la mănăstirea de maici Diveevo.

Fii săi spirituali și prietenii săi spirituali îl ajutau pe sfînt să asigure hrana celor care trăiau în mănăstirea Diveevo. Mihail Manturov, vindecat de stareț de o boală grea, era unul dintre binefăcătorii mănăstirii, asumîndu-și sărăcia voluntară, așa cum îl sfătuisse sfîntul.

A făcut minuni și după moarte

Părintele Serafim le spunea înainte de moarte maicilor de la Diveevo: „După ce nu voi mai fi printre cei vii, veniți la mormîntul meu: cu cît mai des, cu atît mai bine. Orice ați avea pe suflet, orice vi s-ar întîmpla, veniți la mine ca și cînd aș fi viu și, îngenunchind pe pămînt, vărsați-vă tot amarul pe mormîntul meu. Spuneți-mi totul și eu vă voi asculta și ajuta”.

În dimineața zilei de 2 ianuarie 1833 părintele Pavel, ajutorul Sfîntului Serafim, în drum spre slujba de dimineață, a simțit miros de fum venind din chilie acestuia. Părintele obișnuia să lase lumînări să ardă în chilie și părintelui Pavel i-a fost teamă să nu ia foc ceva. „În timpul vieții mele nu va fi niciun foc”, spusese el cîndva, „dar cînd voi muri veți ști, pentru că un foc se va aprinde”. Când au deschis ușa au văzut cărți și alte lucruri mocnind, iar Sfîntul Serafim era în genunchi în fața icoanei Maicii Domnului, cu mîinile încrucișate pe piept. Murise în timpul rugăciunii.

A fost canonizat la 19 iulie 1903, în prezența familiei imperiale, a numeroși ierarhi și a unei mulțimi de sute de mii de persoane, venite din toate părțile Rusiei. Moaștele sale, purtate atunci în procesiune, au făcut multe minuni. Astăzi ele se află la mănăstirea Diveevo (10 km de la Sarov). Sarovul se află azi într-o zonă în care accesul este interzis din cauza unor instalații militare.

NIKA

Publicația trimestrială a protopiatului de Criuleni și Dubăsari

Președinte:
ÎPS VLADIMIR, Mitropolitul Chișinăului și al întregii Moldove
Redactor-șef:
Prot. mitr. Teodor Pelin, protopop al bisericilor din raioanele Criuleni și Dubăsari
Redactor: Prot. dr. Veaceslav Ciorbă

Biserica cu hramul “Sf. Arh. Mihail”
s. Dubăsarii Vechi, r. Criuleni,
MD-4822, RM, tel/fax (248) 61-000
mob. 069000003, 079779933, 079779937
e-mail: ciorba@yandex.ru

Tipărit SA “*Tipografia Reclama*”
or. Chișinău, str. Alexandru cel Bun, 111